

Jed Johr im August

Omm Sunndaach omm Stommdisch hott de Karl verzählt, dass er grad oon Daach devor, omm Somsdaach, mett soine Paula enn Ausfluuch onn de Kiehkobb gemachd hott. Ihr Männer, hott de Karl gesaad, doo missderr widder emol hie. Wissderr noch, wie mir doomols mettem Fahrrad nooch Wolfskehle gefahrn sinn, weil dort e Eelquell explodiert war unn in Flomme gestonne hott? Wonn waren dess eischendlich?

De Schorsch hott mettem Kobb gewaggeld. Isch waaß ess nimmi, awwer dess muss villeischd im Johr 1952 gewese soi, weil in dem Johr hawwe die oogefonge, in dere Eck dess Eel aus de Erd ze holle.

Ich habb geschnauft. 1952! Doo warn merr sibbzeh. Doomols sinn merr effderr uff de Kiehkobb, weil merr aach emol enn Eisvoochel sehe wolde unn die Art Veeschel hotts dort gewwe solle. Ooner hawwe merr irschendwonn in emm Busch omm Altrhoi geseh, awwer weil der nitt fortgeflooche iss wie merr näher hie kumme sinn hawwe merr gemerkt, dasses koon Eisvoochel, naa, e bundisch Blatt gewese iss.

Seet de Schorsch: Isch habb gelese, jetz suchese im Ried widder nooch Eel, die ersde Bohrunge hawwese schunn gemacht.

De Karl hott gelacht. Unn wenss widder dort brenne dut, fahrn merr widder hie, awwer dissmol nitt mettem Fahrrad, su weid kumm isch nimmi. Awwer was onnersderr wollt isch noch verzähle. Wie merr doo gefahrn sinn, doo seh isch uff oomol enn Boom, der war iwver unn iwver voll mett Atzelnester, su habb isch gedenkt. Isch bin newehie gefahrn, habb gehalle, habb moi kloo Fernglas außem Hondschuhfach genumme unn habb geguggd – unn wissderr was dess warn? Dess warn koo Atzelnester, naa, der gonse Boom war voll mett Mistele, ei su vill Mistele uff oom Haufe habb isch noch nie geseh.

Isch saach: Dess iss schunn e komisch Plonns, su e Mistel, weilse sisch aach vunn dem Boom ernährn dut, uff dem se sitzt. Isch waaß gar nitt wie die abgemachd werdd, weil die werdd joo immer effderr gebrauchd aach ferr geesche de Krebs.

Seet de Karl: Ferr Mistelspritze unn su. Awwer noch emol zurigg uff de Weesch noochemm Kiehkobb. Veeschel sieht merr doo noch, uff de Felder Scharn vunn Rawe, also Krähe, unn vunn weidem habb isch aach zwaa Störch geseh, die hawwe joo aach ihr Nester uffem Kiehkobb. Unn wie merr donn in Erfelle, in Erfelden warn, doo habb isch aach noch Schwalwe geseh, die sinn vom Flegge Erfelle iwver de Altrhoi gesaust unn hawwe dort Migge gefonge.

Isch saach: Mauerseeschler konnsde koo mieh geseh hawwe, die sinn all schunn fort.

De Schorsch guggd misch oo: Also Honnes, isch habb misch schunn gewunnerd, weil su um die Zeit, ewe im August, host du sunnst immer vunn dene Mauerseeschler geschwätzt unn jetz heer isch dess vunn dir dess ersde Mol ferr dissjohr.

Isch habb geniggd. Ihr wisst doch, wie gern isch die Veeschel habb, isch bin halt newer de Kerrsch gruß worrn unn habb als Bub vill vunn dene geseh, die hawwe in de Lescher vunn de Kerrschemauer ihr Höhle gehabbd, unn wenn isch heit lese due, was die nitt alles in de Luft mache, wie weit die flieh ... isch habb se halt gern. Unn dessweesche saach isch jed Johr um die Zeit, ob isch die nochemol sehe due? Irschendwonn im August sinnse fort unn wennse im April widderkumme, bin isch villeischd nimmi doo.

De Karl hott gons traurisch geguggd. Ja, odder isch odder de Schorsch. Su iss die Welt. Eiern Honnes